

1jour·na·lis·tiek (de; v)

1

het werk van de journalist

2jour·na·lis·tiek (bijvoeglijk naamwoord, bijwoord)

1van, behorend tot de journalistiek

de journalist zelfst.naamw. (m.)

Uitspraak:

Verbuigingen: journalist | en (meerv.)

iemand die als beroep nieuws verzamelt en daarover vertelt in een krant of voor de radio of televisie

Voorbeelden: 'Na zijn studie geschiede

FOTOGRAFIE

van de landelijke fotojournalistiegroep

fotografie van de landelijke fotojournalistiekgroep

fotografie

van de

landelijke fotojournalistiekgroep

2015

In maart 2014 ben ik een week te gast bij een Palestijnse familie op de bezette Westelijke Jordaanoever. Plezier, trots en machteloosheid strijden er dagelijks om voorrang. Het meest gesproken woord is 'ingewikkeld'. Foto's achter het nieuws.

Brugge, 2015

Ik fotografeer nu ongeveer twaalf jaar waarvan de laatste zes vooral seriematig. Daarin probeer ik een thema of verhaal te verbeelden. Het selecteren van beelden om tot een samenhangende serie te komen is niet zo eenvoudig en vereist vaak een objectieve blik van anderen. Dat is voor mij, naast de gemeenschappelijk fototochten, een meerwaarde van de journalistieke gespreksgroep.

Tot twee keer toe is een serie van mij geaccepteerd voor Foto Nationaal. Ik beschouw dit als een teken van waardering en motivatie om door te gaan. Mijn interesses liggen bij stilleven, documentaire fotografie en straatfotografie. De ene keer ga ik op stap zonder vooropgezet plan, de andere keer pak ik het projectmatig aan en maak ik een concept. Bijgaande foto's zijn gemaakt tijdens twee fototrips, naar Brussel en Oostende, met de journalistiekgroep.

TOM VAN DEN BOSCH

Mijn passie ligt bij de documentaire- en straatfotografie. Ik wil graag een verhaal vertellen, of mijn eigen verhaal vastleggen. Mijn blik op de wereld weergeven! Door mijn camera ben ik op plaatsen geweest waar ik anders niet zo snel zou zijn gekomen. Mijn werkwijze is in de loop der jaren veranderd. Eerst nam ik een volle fototas met alles mee, nu maak ik zoveel mogelijk van tevoren keuzes. Een body en één of twee vaste brandpunten en je dan helemaal concentreren op je onderwerp en het moment. Mijn afstand tot het onderwerp is ook veranderd. Ik zit er fysiek en inhoudelijk veel dichterbij. Het liefst werk ik met een 28mm groothoek. Ik vind het leuk om langer aan een project te werken, omdat ik daardoor beter mijn mening over het onderwerp kan vormen.

MARGREET VAN VOSSSEN

Met mijn foto's wil ik het schijnbaar onbelangrijke in het licht zetten. Ik wil laten zien dat wat op het eerste gezicht doodgewoon is, juist heel mooi kan zijn.

In landschappen boeit mij dan ook met name het alledaagse daarin. Het lege landschap als een blanco blad zij waar ik zelf een verhaal bij kan bedenken. Het ligt niet kant en klaar voor me als bij een ansichtkaart. Er zit nog iets eigens in, wat zich in lagen aan mij meedeelt, afhankelijk van mijn kijken. Dat probeer ik vast te leggen.

Dat eenzame en verlatene kun je ook in een dorp of een stad aantreffen, in buitenwijken, er zijn altijd 'vergeten' plekken. Ze laten een andere kant zien, die ook bij het leven hoort en misschien nog wel meer dan het maakbare van bijvoorbeeld een monumentendorp of stadje. De persoonlijkheid van een omgeving, huis, stadje, verdwijnt als het perfect gerestaureerd wordt en de geschiedenis niet meer te zien is. En ik hou juist van de zichtbaarheid van dat verhaal. Dat je kunt zien dat alleen de voorkant van een huis gerestaureerd is, een tijd later een stuk erbij gebouwd, in een oude muur een nieuwe deur gezet is. Waarom, daar kun je over fantaseren. Zo zie je de omweg, het proces van verandering dat eigen is aan een levensloop.

Ik zoek de bizarre situatie van een plek, hoe een omgeving organisch ontstaat, objecten daarin bijna toevallig een verhouding met elkaar aangaan. Ik vang dat moment, leg de geschiedenis vast, vlak voordat die misschien definitief verandert.

WIL VRANCKEN

De wijze waarop de Belgen de aanblik van hun prachtige kust hebben verstoord is wellicht het gevolg van een te ver doorgevoerd democratisch beginsel. Iedereen heeft hier kennelijk het recht op een (vakantie)woning met zicht op zee. Als gevolg daarvan staat het er nu vol met vakantie woonkazernes. Men zou zelfs kunnen spreken van intensieve toeristenhouderijen. Aan de andere kant: waarom zou het wonen aan zee een privilege zijn van de heel rijken? De kust zucht onder het principe van gelijkwaardigheid.

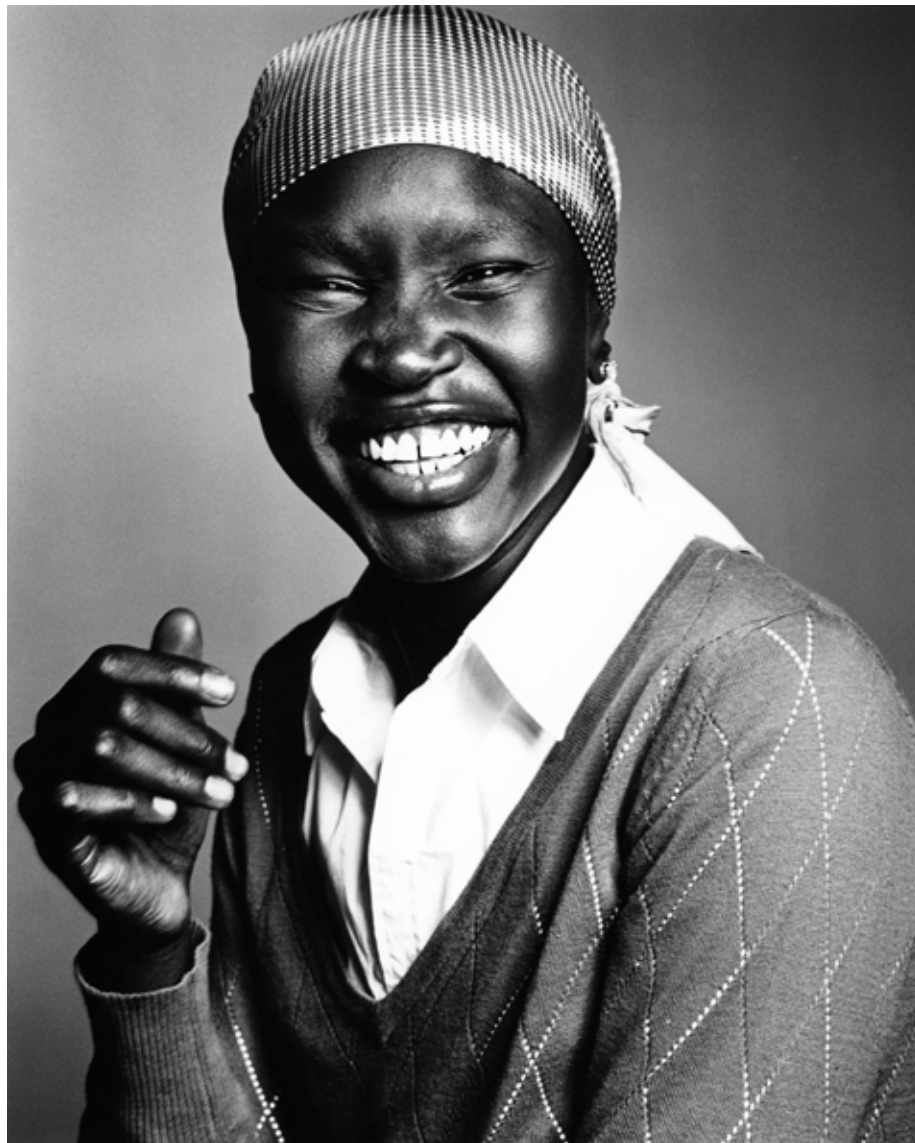
Dat de Belgen die de kust, al dat niet tijdelijk, bevolken, over het algemeen lief en zachtmoedig zijn, blijkt uit hun omgang met de vele kleine hondjes die zij er op nahouden.

Voor mij is het einde van het seizoen de meest fotogenieke periode.

HANNEKE DE VRIES

Butiaba, Oeganda

alek wek

Bewondering en fascinatie heb ik voor licht en alles wat licht vangt dat een andere blik werpt op de werkelijkheid. Als tiener bouwde ik mijn eigen spiegeltelescoop om naar de planeten en de maan te kijken en me te verwonderen. Ook had ik een microscoop om naar hele kleine dingen te kijken, van amoeben tot aan de haren op insectenpoten.

Toen kwam de camera obscura, pure magie! De wereld verkleind en op zijn kop, op een stuk bakpapier geplakt achterop een kartonnen doos. Licht en vorm gevangen, maar wel zeer vluchtig. U begrijpt waar dit heen gaat. Ja hoor, mijn eerste camera! Een Oost-Duitse Exa en twee rolletjes Ferrania kleurendiafilm. Wat een opwinding. Foto's gemaakt van Trafalgar Square in Londen, ook een mooie roos in onze tuin, mijn zuster met de hond, enzovoort. In spanning afwachten tot de post kwam, die de ontwikkelde dia's bezorgde en met een geleende projector mijn foto's twee meter breed tegen de witte muur bekijken. Wow! Met een wowfactor bijna zo groot als voetbal en meisjes. Dus op achttienjarige leeftijd op naar Londen om fotografie te studeren.

Analoog
Nu, 44 jaar verder, blik ik terug op mijn leven als portretfotograaf in de journalistiek. Ik fotografeer vooral bekende mensen zoals acteurs, popsterren, schrijvers en politici. De ene keer op locatie, de andere keer in mijn studio. Altijd in opdracht van uitgever van tijdschriften en boeken. Altijd op afspraak en meestal in te korte tijd. Vooral op locatie zijn er heel veel variabele factoren. Is de omgeving geschikt, gaat het lukken binnen de gegeven tijd, hoe is het licht, moet ik mijn eigen flitslicht gebruiken? Het is vooral flink improviseren.

Mensen hebben in het algemeen weinig geduld en het opbouwen van licht, licht meten, polaroids trekken lijken een eeuwigheid te duren als je staat te wachten, terwijl het misschien maar tien minuten in beslag neemt. Je wilt het toch goed doen als fotograaf, maar je stuit vaak op mensen die gewend zijn aan fotografen met een digicam met ingebouwde flits die roepen 'lachen, kijk links, kijk rechts' klik, klik en klaar.

Een studioportret is anders. Je hebt niets behalve een persoon en een vlak achtergrondpapier. Hier is het de kunst om de lichtopbouw spannend en mooi te maken en verder de persoon te motiveren om niet als een zak aardappelen te gaan staan. Dit vraagt om een levendige interactie tussen mij en de geportretteerde. Vooral veel praten, goed kijken en op de juiste momenten op de knop drukken. Deze aspecten vind ik steeds belangrijker in mijn fotografie.

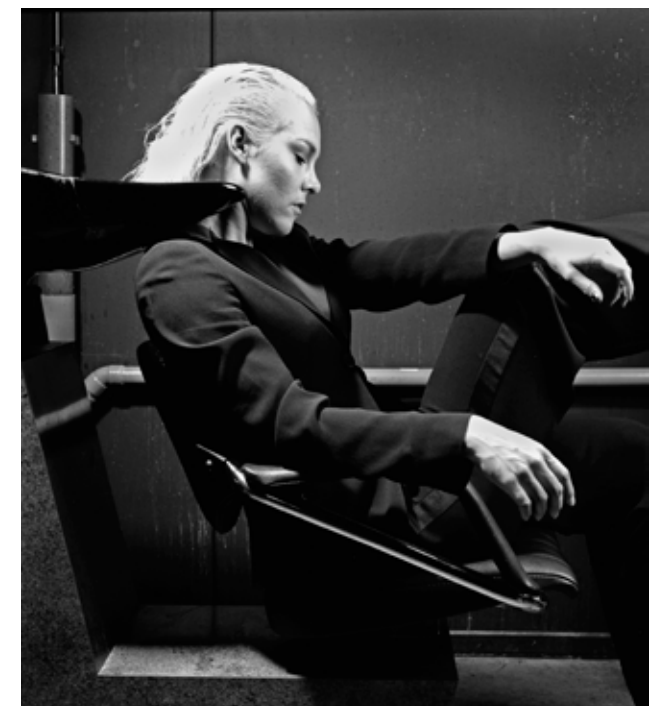
Ik heb vaak genoeg gezien hoe sommige collega's niet communiceren met hun 'slachtoffer', maar alleen kijken door de zoeker, klik, klik, dan meteen kijken om het LCD-scherm, grafiek bekijken, dan weer klik, klik. Dan denk ik: praat tegen de persoon die er verloren bij staat. Haal er wat reacties uit, het is een mens en niet een bos tulpen!

Trouwens, ik werk nog altijd analoog in zwart/wit en wel met Hasselblad.

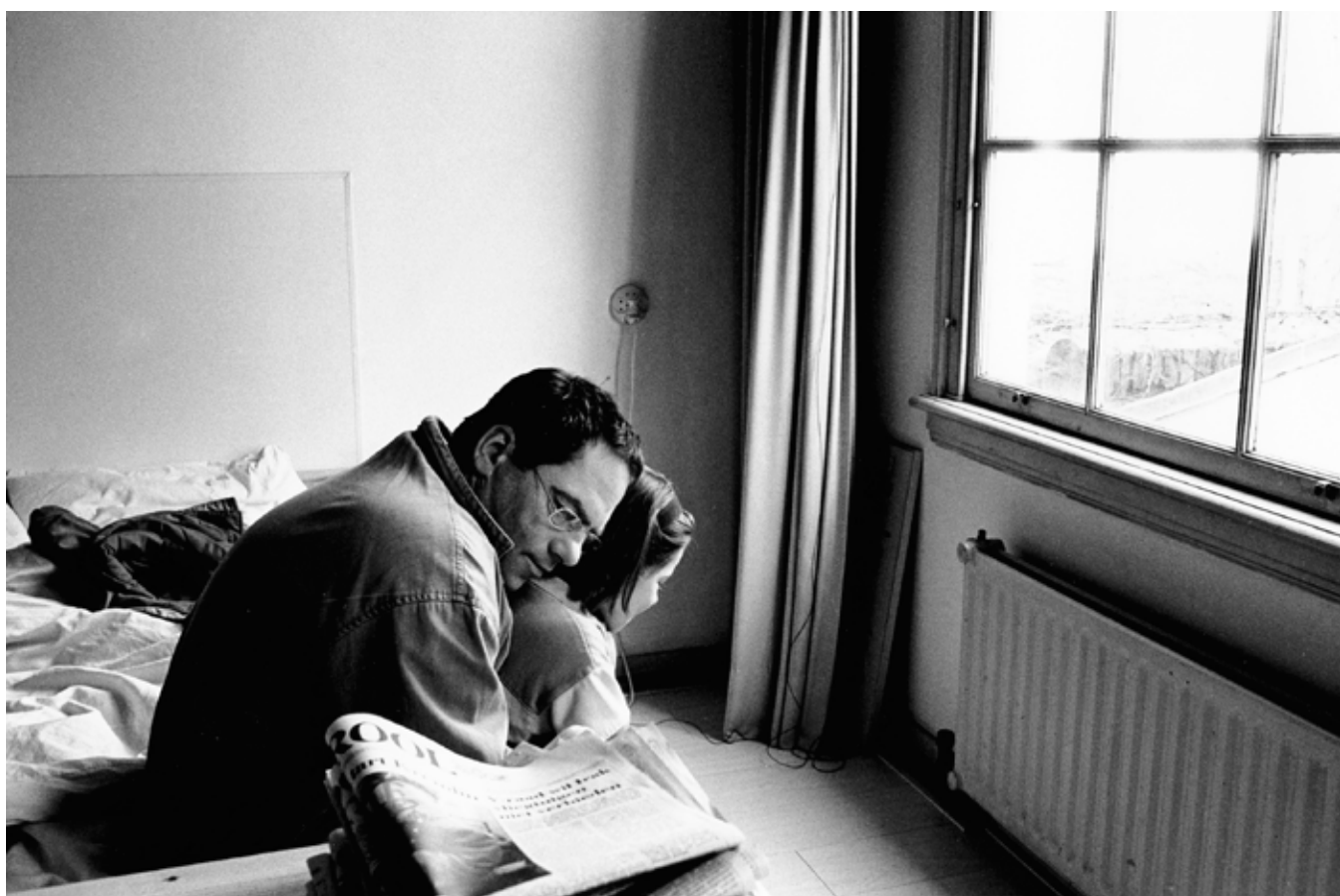
Geen instant feedback voor mij (behalve een Fujiroid) en is de spanning en verrassing van wat er op staat uitgesteld totdat ik de films ontwikkelde en gecontact heb. Tegenwoordig snappen veel artiesten dat niet, ze willen zichzelf meteen terugzien op een laptop en kunnen kiezen welke opname gebruikt mag worden. Dat vind ik een steriele en weinig avontuurlijke aanpak.

lauren venster

wende snijder

ischa meijer

Serendipity

Ik zie portretfotografie als een proces; je begint er aan en je weet niet waar het eindigt (binnen grenzen!). Daarom is het leuk om naar het verloop op het contactvel te kijken met misschien een saai begin, bepaalde momenten van opleving, weer een inzinking en wie weet, weer een moment van opleving.

Als alle aspecten van een opname samen komen, licht, vorm, moment en emotie, dan heet dit in het Engels serendipity. Dit is voor mij het mooiste dat ik kan bereiken in mijn werk, serendipity! Dit is een achterafgevoel en dat kan heel fijn zijn. Het proces hier naar toe vind ik daarentegen niet altijd even fijn. Een voorbeeld: Ik heb een afspraak met de heer Pechtold in zijn kantoor in het gebouw van de Tweede Kamer, een dag van tevoren maal ik over de fotoshoot. Hoe zal het gaan? Hoe is hij als persoon? Krijg ik genoeg tijd? Haal ik er meer uit dan een gewoon kiekje? Hoe is het verkeer op de A4? Kan ik parkeren in de parkeergarage onder het plein? Heb ik alles bij me? Cameratas, film, achtergrondrol, flitsset, paraplu's, kabels, achtergrond ophangstelsysteem, gaffertape, etc. En kan ik dit allemaal sjouwen zonder mijn rug te breken?

Uiteindelijk in 10 minuten mijn foto's gemaakt, ingepakt, en volkomen uitgeput naar huis.

Adrenaline

En waarom? Adrenaline! Adrenaline is mijn beste vriend en motor, hij helpt mij om te presteren op het moment suprême, maar daarna ben ik uitgeput. Mijn beloning hiervoor? Geld om van te leven en een voldaan gevoel als het gelukt is. In tegenstelling tot reportagefotografie - waar iets gebeurt dat zich afspeelt voor je lens, zoals een rel of een voetbalwedstrijd - geldt bij portretfotografie: I have to make it happen. Het moet ook gebeuren omdat het mijn werk is. Dit is mijn wereld in de fotografie in een notendop.

Ik heb wel bewondering voor jullie passie voor fotografie. Je moet niet en je hoeft niet, maar jullie doen het toch! Weliswaar alleen als het je uitkomt en als je er zin in hebt, maar toch komen er soms geweldige, hoogwaardige fotoreportages uit voort op een zeer professionele manier. En dat 20 jaar lang, daar ben ik jaloers op!

Waar is mijn fotografische nieuwsgierigheid en bewondering gebleven? Ik geniet van fotografie van anderen in alle genres. De vage landschappen van Eugene Atget en Edward Steichen. De reportagefoto's van Eugene Smith, Henri Cartier-Bresson en Robert Capa. De portretten van Irving Penn, David Bailey en Anton Corbijn. De bloemen van Robert Mapplethorpe. Het lichtgebruik van Helmut Newton. De glamour van David de la Chapelle en Mario Testino tot de modefoto's van Peter Lindbergh en Paolo Roversi. Allemaal inspirerend en prachtig om naar te kijken en te bewonderen.

Fotografie is net als muziek, zoveel te genieten en zo divers. Eindeloos!

alexander pechtold

WATER IN NAARDEN

Zit er een verhaal in het thema 'Water'? De leden van de Fotojournalistiekgroep namen de opdracht aan. Water is niet weg te denken uit ons leven. Ruim 70 procent van de wereld bestaat uit water en de mens bestaat voor ongeveer 60 procent uit water. Nederland is grotendeels omgeven door water en we strijden al eeuwen tegen het water. Water is dus overal om ons heen en is belangrijk voor ons dagelijks leven. Dat zien we ook terug aan de diversiteit van onderwerpen van het getoonde fotowerk tijdens het fotofestival. De fotografen van onze groep hebben het thema breed geïnterpreteerd.

Elke deelnemer van onze groep heeft drie foto's ingezonden en een selectie daarvan is van 14 mei t/m 21 juni 2015, tijdens het FotoFestival Naarden Festival-OFF in het Stadskantoor tentoongesteld. Belangrijke selectiecriteria waren: de documentaire oftewel 'verhalende' waarde van de foto's en originaliteit. 30 Foto's zijn geselecteerd.

eerdere groepsexposities
Parnassus - Cultureel Centrum Universiteit Utrecht (2002)
Nederlands Fotomuseum Rotterdam (2008)
Centrum voor de Kunsten - Nieuwe Veste Breda (2010)
FotoFestival Naarden Festival - OFF (2005, 2011 en 2015)

foto willem melching

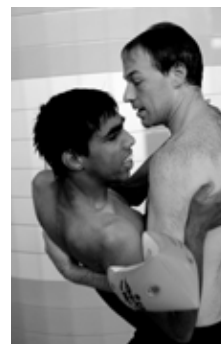
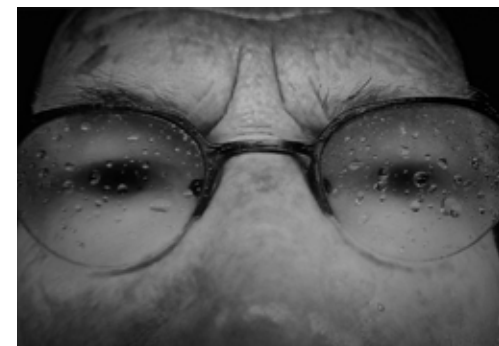

foto banneke de vries

foto pascal van beesch

COLOFON

FOTOGRAFIE

van de landelijke fotojournalistiekgroep

uitgave van de landelijke gespreksgroep fotojournalistiek van de fotobond, nederlands centrum vrijetijdsfotografie

ter gelegenheid van het twintigjarig bestaan, november 2015

in dit boek zijn de fotografen opgenomen die in oktober 2015 lid van de gespreksgroep zijn

gastauteurs
paul levitton, tom meerman-triton en ahmet polat

samenstelling
chris bakker, armando jongejan, peter van tuijl en jan hendrik van der veen

eindredactie
chris bakker

ontwerp en vormgeving
peter van tuijl

druk
cpi, de koninklijke wöhrmann, zutphen

auteursrechten

- de auteursrechten blijven aan de desbetreffende fotografen en tekstschrijvers
- niets uit deze uitgave mag worden gepubliceerd of openbaar worden gemaakt zonder schriftelijke toestemming van de desbetreffende fotograaf of auteur

sponsors
deze uitgave werd mede mogelijk gemaakt door een financiële bijdrage van de stichting joop van de wetering en de fotobond

